

၅၆၀၀၇၇

ချစ်ဦးသူတို့မေ့ပါစေ

(၁)

"အေးရိပ်ငြိမ်"

မေမေရှိစဉ်က ကြားဖူးနားဝ ရှိခဲ့ပါသည်။ ။ အေးရိပ်ငြိမ်ကိုတော့ မြတ်လေးငုံတစ်ယောက် မရောက်ဖူးခဲ့ပါချေ။

ယခုတော့ စိတ်ကူးဖြင့်သာ မှန်းဆ၍ ကြည့်ခဲ့မိပါသော 'အေးရိပ်ငြိမ်' ဆီသို့ မြတ်လေးငုံ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရပါလေပြီ။

'အေးရိပ်ငြိမ်ဆီသို့ မြတ်လေးငုံကို ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သူမှာ အေးရိပ်ငြိမ်၏ အရှင်သခင် ဖြစ်သော ဦးငြိမ်းစော၏ မရီး ဒေါ်အေးဉာဏ် တစ်နည်းအခေါ် ဉာဏ်ဉာဏ်ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်သည်။ ။

လုံခြုံအေးမြသော မေမေ၏ မေတ္တာရိပ်မှ အေးရိပ်ငြိမ်၏ အရိပ်အာဝါသအောက်သို့ ကူးပြောင်းခိုလှုံရမည့် အရေးကို မြတ်လေးငုံ ရင်ထဲ လေးလံ၍ နေမိသည်။ ။

အကြောင်းရင်းကို ရှာမရပါချေ။

သို့သော်

တစ်ခုတော့ တိတိကျကျ ရင်တွင်းမှာ ခံစားနေမိသည်။ ။

ဤသည် မှာ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းသစ်ပင်ဝါးပင်ကြီးတွေနှင့် မြိုင်ထနေသော ခြံဝင်းကြီး၏ အလယ်တွင် ထီးထီးမားမား ထည်ထည်ဝါဝါကြီး

တည်ရှိနေသော အေးရိပ်ငြိမ်ကို မြတ်လေးငုံသည် ဓနိမိုး၊ ထရံကာ ဝါးခင်း ခင်းထားသော မိမိ၏ နေအိမ်ကလေးလောက် ခုံမင်တွယ်တာ နှစ်သက်ခြင်း လည်း မရှိ။ နေထိုင်လိုစိတ်လည်း မရှိသည် ကိုပင်။

ဝင်းထိပ်မှာ တဖြည်းဖြည်း ခြံကြီးထဲသို့ ကျောက်ခင်းလမ်းကလေး အတိုင်း လျှောက်ဝင်လာခဲ့ သည် တွင် အေးရိပ်ငြိမ်၏ အသွင်သဏ္ဌာန် ကို တိတိပပကြီး မြင်လာရပါ၏။

အမိုး၊ အဆောင်တွေများ ပြားလှသော တိုက်ခံ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီး တစ်လုံး။

အောက်ထပ်သည် တိုက်ကပ် နွယ်ပင်တွေနှင့် ထူပိန်းနေ၏။

အပေါ်ထပ် အကာအရံတို့ သည် ရေနံဝ၍ မည်းနက်နေသည် ။

အိမ်ကြီး၏ အရှေ့မြောက်နှင့် တောင်တို့ တွင် ကြီးမားသော ဝရန် တာကြီးများ ရှိနေ၏။

အချွန်အတက်၊ ပန်းဆွဲ၊ ပန်းခက်များ ဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားနေသော အိမ်ကြီးကို မြတ်လေးငုံ သည် ငေးမောရင်း လမ်းလျှောက်နေသည် မို့ ခလုတ်ကန်သင်းကိုပင် သတိမမူဘဲ ရှိခဲ့ပါ၏။

"အမေ..."

"တကတဲတော် ကြည့်လျှောက်မှ ပေါ့၊ နမော်နမဲ့နိုင်လှချည်လား မိငုံ"

ခလုတ်တိုက်မိ၍ ခြေမက နာကျင်နေသည် ကိုပင် ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ၊ သူ့အား မာန်မဲလိုက်သူကို မြတ်လေးငုံက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် ကြည့်လိုက်မိသည် ။

"မြန်မြန်လာ... ဟိုမယ် စံစံမျှော်လှရော့မယ်"

"ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ ဉာဏ်ဉာဏ်"

ထဘီစကို မ,ကာ ရှေ့မှ တက်သုတ်ချီ လျှောက်နေသော ဒေါ်အေးဉာဏ်၏ နောက်သို့ မြတ်လေးငုံက အမိလိုက်နေရပါ၏။

အိမ်ကြီး၏ ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ဒေါ်အေးဉာဏ်သည် ပိတ်ထားသော ဘာဂျာတံခါး၏ သော့ကို အတွင်းသို့ လက်နှိုက်၍ ဖြုတ်လိုက်ပြီး တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည် ။

"ဟဲ့... မြန်မြန် လာလေ"

"ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့"

အတွင်းသို့ မြတ်လေးငုံရောက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တံခါးကို ဒေါ်အေးဉာဏ်က ပြန်၍ ဆွဲစေလိုက်ပြီး အပေါ်ထပ်နှင့်အောက်ထပ် ဆက်သွယ်ထားသော ကျွန်းလှေကားကြီးဆီသို့ လျင်မြန်စွာ လျှောက်သွားနေ၏။

မြတ်လေးငုံသည် သူရောက်ရှိနေသော သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို မကြည့်ရှုမသုံးသပ်နိုင်ဘဲ သူ့နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာခဲ့ရပါ၏။

အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်လာသည့်တိုင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မြတ်လေးငုံ မတွေ့မမြင် ရဘဲ ရှိနေသည် ။

အပေါ်ထပ်ရှိ စင်္ကြံအတိုင်း ညာဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့သည် တွင် သော့ချိတ်ဆွဲထားသော အခန်းသုံးလေးခန်းကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီးမှ သာသာကလေး စေ့ထားသော အခန်းတစ်ခန်းကို မြတ်လေးငုံ သတိပြုမိလိုက်သည် ။

ထိုအခန်းကို လွန်သွားသည့်အခါတွင် တစ်စုံတစ်ဦးက ဖွင့်ကြည့်ဟန်ဖြင့် ဆီခြောက်နေသော တံခါး၏ ပတ္တာမြည်သံကို မြတ်လေးငုံ ကြားလိုက်ရသည်။ ။

ထိုအခန်းဆီသို့ မြတ်လေးငုံ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

တံခါးသည် ရုတ်ခြည်း ပြန်စေ့သွား၏။

"မိငုံ လာစမ်း မြန်မြန်၊ ညည်းလေးကို ပြောထားရဦးမယ်၊ ဒီအိမ်အရိပ်ကို ညည်းလေး ခိုပြီဆိုတာနဲ့ ဘာကိုမှ စပ်စုဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ပေးတာယူ၊ ကျွေးတာစား၊ ထားသလိုနေ၊ အဲဒါ ညည်းလေးအတွက် ချမှတ်လိုက်တဲ့ စည်းမျဉ်းပဲ"

"ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဉာဏ်ဉာဏ်"

ဒေါ်အေးဉာဏ်၏ မျက်နှာတိ မျက်နှာထားကြီးကို ကြည့်ပြီး မြတ်လေးငုံစိတ်ထဲတွင် ကြောက်လွန်း၍ သူ့အသက် လည်ချောင်းဝသို့ပင် ရောက်လာသည် ဟု ထင်မြင်ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့်ပင် စေ့စပ်ထားသော တခြား အခန်းတစ်ခန်းဆီသို့ သူနှင့် ဒေါ်အေးဉာဏ်တို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ။

ဒေါ်အေးဉာဏ်သည် အခန်းတံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်ပြီး...

"လာ... မိငုံ"

မြတ်လေးငုံ၏ လက်ကိုဆွဲကာ အခန်းထဲသို့ သွင်းလိုက်သည်။ ။

ဤတွင် ကြေးခုတင်ကြီး တစ်လုံးပေါ်တွင် ကတ္တီပါစောင်ကို ရင်ဝအထိ လွမ်းခြုံ၍ အိပ်နေသော၊ သွေးမရှိသလို အသားဖြူဆွတ်နေသည့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးကို မြတ်လေးငုံ တွေ့မြင်လိုက်သည်။ ။

ဒေါ်အေးဉာဏ်သည် ခြေသံလုံလုံဖြင့် ခုတင်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး
ရောက်သည့်အခါတွင် ကိုယ်ကို အသာကိုင်း၍ တိုးညှင်းသောအသံဖြင့်
...

"စံစံ... စံစံ... အိပ်ပျော်နေလားဟင်"

အိပ်နေသူ၏ မျက်လုံးများ အသာဖွင့်ကြည့်လာသည်။ ။

"ဉာဏ်ဉာဏ် ပြန်ရောက် လာပြီကိုး..."

"ဟုတ်တယ်၊ ဒီမှာ လေ... မိသင်းရဲ့ သမီး မိငုံဆိုတာရယ်ပါ"

သူ့ကိုကြည့်ပြီး ဖြူဖျော့နေသော မျက်နှာပေါ်တွင် သွေးရောင်များ တ
က်လာသည် ကို မြတ်လေးငုံ တွေ့မြင်ရသည်။ ။

"မြသင်းရဲ့ သမီးလေးက ကြီးလှမှ ပဲကိုး၊ ဒင်းက အနေဝေးပြီး စိမ်း
နေလိုက်ကြတာနော်"

"ကဲ... စံစံ၊ စိတ်အေးအေးချမ်းချမ်း နေတော့၊ စံစံအတွက် လက်တို
လက်တောင်းခိုင်းဖို့ ဟော့ဒီမှာ မိငုံ ရောက် လာပြီပဲ"

"ငါ့ညီမဉာဏ်ဉာဏ် တော်ပါပေတယ်ကွယ်၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ငါ့ညီမရဲ့
စီမံခန့်ခွဲမှုသာ မရှိရင် ဒုက္ခပဲ၊ ကဲကဲ... ကလေးမလေးကို နေရာထိုင်ခင်း
ကလေး အရင်လုပ်ပေးလိုက်ပါဦး ဉာဏ်ဉာဏ် ရယ်"

"စံစံရဲ့ ခြေရင်းခန်းကို သူ့အတွက် ဉာဏ်ဉာဏ်မနေ့ကတည်းက ရှင်း
ထားပြီးသားပါ ညအိပ်ရင်သာ စံစံ အိပ်စေချင်ရင် သူ့ကို စံစံအခန်းမှာ
ခေါ်သိပ်ပေါ့၊ ဟုတ်ပြီလား"

"အင်း... အင်း"

"လာ... မိငုံ၊ ညည်းပစ္စည်းပစ္စယ နေရာချပြီး ခရီးက ဝတ်လာတဲ့ အ

ဝတ်အစားကိုလဲ၊ လူမမာက အသန့်သိပ်ကြိုက်တယ်၊ သူလည်း သန့်သန့် နေတယ်၊ ပြုစုပေးတဲ့ လူကိုလည်း သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှ ကြိုက်တယ်၊ မှတ်ထားနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဉာဏ်ဉာဏ်"

သူ့အတွက်ဆိုသော အခန်းသည် ဆယ်ပေပတ်လည်ခန့် ကျယ်ဝန်းပါ၏။ ထိုအခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်အိပ် ခုတင်တစ်လုံး၊ မှန်တင်ခုံ အဟောင်းတစ်လုံးနှင့် သနပ်ခါး ကျောက်ပျဉ်တစ်ချပ်ကို မြတ်လေးငုံက တွေ့ရသည် ။

"ကဲ... ဒီအိပ်ခန်းက ညည်းလေးရဲ့ အိပ်ခန်း၊ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်သာ နေပေတော့၊ မိန်းမ မပီသရင်တော့ တို့ များ မကြိုက်ဘူးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဉာဏ်ဉာဏ်"

လိုအပ်သည် များ ညွှန်ကြားပြီးသည် နှင့် ဒေါ်အေးဉာဏ်သည် မြတ်လေးငုံ၏ အိပ်ခန်း အတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားသည် ။

သူ့အနားမှာ သူမရှိတော့မှ ပဲ မြတ်လေးငုံမှာ အသက်ရှူများ ပြန်ဝလာရတော့သည် ။

မြတ်လေးငုံ ကိုယ့်ဘဝကို ကောင်းစွာ နားလည်မိပါသည် ။

ယနေ့မှ စ၍ ဤအေးရိပ်ငြိမ် မည်သော အိမ်ကြီးပေါ်တွင် ကိုယ့်ကိုယ်နှင့် သူများ စိတ် နေရတော့မည်။

ထို့ကြောင့် ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားချက်လေးကို တံခါးချက်ချလိုက်ပြီး အိမ်ကြီးရှင်တို့ ၏ အလိုဆန္ဒကို ဖြည့်ဆီးပေးရန် စိုင်းပြင်ရပါတော့သည်

သူ့ သံသေတ္တာကလေးကို အမြန်ဖွင့်ပြီး အတွင်းက အဝတ်တစ်စုံနှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ထုတ်ယူကာ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။ ။

ဤအိမ်ကြီးနှင့် မကျွမ်းဝင်ဖူးသည် မို့ မြတ်လေးငုံမှာ အခန်းပြင်တွင် အသာရပ်ကာ ရေချိုးခန်း ဘယ်မှာ ရှိမည်ကို စဉ်းစားကြည့်နေမိ၏။

"ဟေ့... ရှုး..."

မြတ်လေးငုံက အသံလာရာဘက်သို့ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်သည် တွင် စောစောက သူမြင်ခဲ့သော တံခါးပြန်ပိတ်သွားသည့် အိပ်ခန်းဝတွင် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့် သွယ်သွယ်လေးနှင့် အလွန်လှသော ထို အမျိုးသမီးငယ်လေးက သူ့ကို ဖော်ရွေစွာ ပြုံးပြပြီး...

"ရေချိုးမလို့ လား..."

"ဟုတ်ကဲ့"

"ရေချိုးခန်းက ဟိုဘက်မှာ ဒီစင်္ကြံအတိုင်း လျှောက်သွားလိုက် တွေ့ လိမ့်မယ်"

"ကျေးဇူးပဲ မမ"

"တို့ နာမည်က ခင်ခင်လေး၊ အားလုံးက ခင်ခင်လို့ ခေါ်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ မမ ခင်ခင်"

"ဒီအိမ်ကလွဲရင် မင်းမှာ တခြားနေစရာ မရှိဘူးလား ဟင်... မြတ် လေးငုံ"

"ရှင်"

မြတ်လေးငုံသည် ခင်ခင်လေးကို အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်သ

ည် ။

ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသော မြတ်လေးငုံကို ခင်ခင်လေးသည် စေ့စေ့ကြည့်ပြီး တစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည် ။

"တို့ က မြတ်လေးငုံကို ဒီကိုရောက်လာတာကို သနားမိလို့ ပါ၊ ဒီအေးရိပ်ငြိမ်ဆိုတဲ့ အိမ်ကြီးထဲမှာ မြတ်လေးငုံဘဝ အကျဉ်းကျသလိုများ ဖြစ်နေမလားလို့ ၊ ဒီအိမ်ကြီးကလေ အေးရိပ်ငြိမ်လို့ အပေါ်ယံအရေခြုံထားပြီး ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ ဆီပူအိုးကြီးလို ဖြစ်နေတာ မြတ်လေးငုံ မကြာခင် တွေ့လာမြင်လာ သိလာမှာ ပါလေ၊ အဟင်း... တစ်ခုပဲ ပြောလိုက်ချင်ပါတယ်၊ ကိုယ့်စိတ်ချမ်းသာမှုကိုတော့ ကိုယ်ရှာတတ်မှ ရလိမ့်မယ်၊ ကဲ... ကဲ သွားရေချိုးချည်တော့၊ တော်ကြာ ဉာဏ်ကြီးရှင်မကြီး မြည်တွန်တောက်တီးလုပ်တာ ခံနေရဦးမယ်၊ အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...."

သူကျောမှီထားတော့ သူ့အိပ်ခန်းတံခါးကို လျင်မြန်စွာဖွင့်ပြီး ခင်ခင်လေး ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည် ။

မြတ်လေးငုံသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် ရေချိုးခန်းဆီသို့ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခဲ့တော့သည် ။

* * *

"ဘာတွေလဲ၊ တွေ့ကြုံရတာတွေက တစ်မျိုးကြီးတွေပါလား၊ ငါ ဒီကို လိုက်လာတာ မှားပြီ ထင်တယ်"

စိတ်ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိစွာဖြင့် ရေကို မြန်မြန်ချိုးရင်း မြတ်လေးငုံလည်း ခင်ခင်လေး၏ အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိသည် ။

"အင်း... သူက ကြီးကြီးစံရဲ့ သမီးအတွေးဆိုတာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ သူ
ဘာတွေ နာကြည်းနေတာ လဲ၊ သူ့စကားတွေက အားလုံးကို ကျေနပ်မှုမ
ရှိတဲ့ ပုံနဲ့ သူနေတာ ထိုင်တာကလည်း တစ်မျိုးကြီး ပါလား၊ ဘယ်သူနဲ့ မှ
ရင်းနှီးဆက်စပ်နေပုံလည်း မရဘူး၊ အေးလေ... ငါ ဒီကို ရောက်လာတာ
တစ်နာရီတောင် မပြည့်သေးပါဘူး၊ မကြာခင်မှာ တော့ ဇာတ်ရည်လည်
လာမှာ ပါ"

မြတ်လေးငုံသည် အတွေးကိုဖြတ်တောက်ပစ်ပြီး ရေကို လျင်မြန်စွာ
ချိုးလိုက်သည်။ ။

အေးစိမ့်သောရေသည် ခရီးပန်းလာသော မြတ်လေးငုံကို ကိုယ်စိတ်
လန်းသွားစေပါသည်။ ။

သူသည် ရေချိုးပြီးသောအခါ သန့်စင်သပ်ရပ်အောင် သူ့ကိုယ့်ကို ဝ
တ်စားပြင်ဆင်ပြီး ဒေါ်အေးစံ၏ အိပ်ခန်းဆီသို့ ကူးစေခဲ့သည်။ ။

* * *

(၂)

ဒေါ်အေးစံသည် နွေးထွေးသော အပြုံးဖြင့် မြတ်လေးငုံကို ကြိုဆိုလာပါ၏။

"လာ... မိငုံ ထိုင်၊ ရေချိုးလိုက်တော့ လန်းသွားတယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ငြီးစိစိ ဖြစ်နေတာတွေ ပျောက်သွားပါတယ် ကြီးကြီးစံ"

မြတ်လေးငုံသည် ဒေါ်အေးစံ၏ ခုတင်အနီးတွင် ရှိနေသော ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်သည် ။

နဖူးလှလှကလေးပေါ်တွင် ဆံနုကလေးများ ခွေကျစွာဖြင့် ကျက်သရေရှိလှစွာ မြတ်လေးငုံ၏ မျက်နှာနုနုထွေးထွေးကလေးကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ဒေါ်အေးစံသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်နေ၏။

အတန်ကြာမှ ...

"ဟင်... မိငုံက စေ့စေ့ကြည့်လေ မြသင်း အပျိုက ရုပ်ကလေးနဲ့ တူလေလေပဲ၊ မြသင်းအလှ က တော်တော် ကျက်သရေရှိတာ၊ လူပုံကလေးက နွဲ့နွဲ့နွဲ့ ၊ အဟင်း... ခေါင်းမာတဲ့ နေရာမှာ တော့ မြသင်းဟာ စံတင်လောက်တယ်၊ တို့ များ ရဲ့ အမေကြီးရဲ့ ဩဇာကိုလှန်ပြီး ရင်ကော့ ဆင်းသွားတဲ့ မိန်းမဟာ တို့ များအားလုံးထဲမှာ မြသင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ မြသင်းဟာ သူ့ဘာသာသူ ခင်းတဲ့ လမ်းကို ရင်ကော့ပြီး လျှောက်နိုင်ခဲ့တဲ့ လူ၊ အာဂမိန်းမရယ်... အာဂမိန်းမရယ်၊ အဟင်း ဟင်း"

ဒေါ်အေးစံသည် မြတ်လေးငုံ၏ မိခင်အကြောင်းများကို စဉ်းစားပြီး ဟိုတုန်းက အချိန်တွေကို မြင်ယောင်မိလေဟန်ဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်နေပါ၏။

သူ့မိခင်သည် အမျိုးထဲတွင် စံတင်လောက်သည့် မိန်းမဖြစ်သည် ကို မြတ်လေးငုံ ကောင်းစွာ သိခဲ့ဖူးပါသည်။ ။

အေးရိပ်ငြိမ်ကို တစ်ချိန်က ကြီးစိုးခဲ့သော အမေကြီး ဒေါ်စိမ်းမြသည် အမျိုးအားလုံး၏ အပေါ်တွင် အလွန်ဩဇာကြီးသူ ဖြစ်သည်။ ။

သူ၏ တစ်သွေးတစ်သံ တစ်မိန့်အောက်တွင် ရှိရှိသမျှ ဆွေးမျိုးညာ တကာ အပေါင်းတို့ သည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဝံ့ဘဲ ရှိကြသည့် အထဲတွင် ၊ မြတ်လေးငုံ၏ မေမေသည် သူ့ဘဝတွင် အချစ်ကို ရှေ့တန်းတင်ကာ၊ ကိုကံတင်၏ နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ခဲ့သည်။ ။

သူ ပေးစားမည့်လူကို မယူဘဲ သူ့အစီအမံကို ဖီဆန်ကာ ထင်ရာစိုင်း သွားသော မြသင်းကို ဒေါ်စိမ်းမြသည် အမျိုးစာရင်းမှ ပယ်ထုတ်ခဲ့သည်။ ။ အားလုံးနှင့် သေခန်းပြတ်စေခဲ့သည်။ ။

ဒေါ်မြသင်းကလည်း တူနှစ်ကိုယ် တဲအိုပျက်မှာ နေရပြီး၊ ထမင်းကြမ်းခဲကို ယပ်ခပ်စားရ သည် ကိုပင် ကျေနပ်မွေ့လျော်မိကာ သူတို့ ကို ဥပေက္ခာပြုကာ ဘဝသစ်ကို ထူထောင်နေလိုက်သည်။ ။

မည်မျှပင် ဆင်းရဲနွမ်းပါးစေကာမူ... စိတ်ပျက် ညည်းညူခြင်း အလျဉ်းမရှိဘဲ ကြံရည် ဖန်ရည် မရှိသော လူအေး လူနံကြီး ကိုကံတင်ကို ခင်ပွန်းပြု၍ သေတစ်ပန်သက်တစ်ဆုံး ပေါင်းသင်း ခဲ့သည် မှာ သမီးလေး မြတ်လေးငုံကလေး အသက်ငါးနှစ်ရောက်သည် အထိ ဖြစ်သည်။ ။

မြတ်လေးငုံ ငါးနှစ်သမီးအရွယ်တွင် သူ့ဖခင် ဦးကံတင်သည် ၊ နံနက်

စောစော လယ်ထဲဆင်းဖို့ အသွား လေသင်တုန်းဖြတ်၍ ဆုံးပါးသွားခဲ့သည် ။

ကံကြမ္မာက ဒေါ်မြသင်းကို မျက်နှာသာမပေးသဖြင့် ဒေါ်မြသင်းတစ်ယောက် အရွယ်ကောင်း ကလေးတွင် မုဆိုးမ ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။

ဒေါ်မြသင်းသည် ၊ မုဆိုးမဘဝတွင် သူ့ချစ်သမီးကလေးအပေါ် မေတ္တာစေတနာတွေ စုပုံ အပ်နှင်းကာ တစ်ပင်လည်း မူ တစ်ပင်ထူစိတ်အလျဉ်းမရှိဘဲ ကျရာဘဝကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်၍ နေလာခဲ့သည် ။

တစ်နေ့တွင် အေးရိပ်ငြိမ်၌ ဩဇာရှင်မကြီး ဒေါ်စိမ်းမြတစ်ယောက် ကွယ်လွန်လေပြီ ဟူသော အတင်းစကား မြသင်း၏ နားသို့ ပေါက်ကြားလာ၏။

သတင်းယူဆောင်လာခဲ့သူမှာ တစ်ရွာထဲသူ ‘အေးရိပ်ငြိမ်’မှ အိမ်ဖော်မကြီး ဒေါ်အုန်းစိန်၏ မြေး ထွန်းသာဖြစ်သည် ။

ထွန်းသာထံမှ သတင်းကြားလျှင် ကြားရချင်း အမိမဲ့ အဖမဲ့ ဘဝတွင် သူ့အား ကောက်ယူ မွေးစားခဲ့သော ဒေါ်စိမ်းမြ၏ ကျေးဇူးတရားများကို ပြန်လည် အောက်မေ့မိ၍ ဒေါ်စိမ်းမြ၏ အလောင်းကို မြေချရန် အေးရိပ်ငြိမ်သို့ သူ ရောက်သွားခဲ့သည် ။

တစ်အူထုံဆင်း ညီအစ်မလို သူ့အပေါ်တွင် သဘောထားသော ဒေါ်စိမ်းမြ၏ သမီးငယ် ဒေါ်အေးစံသည် ၊ သူ့ကို မြင်လျှင် ပြေး၍ သည်းသည်း သန်သန် ငိုကြွေးလေသည် ။

သမီးကြီးဖြစ်သော ဒေါ်အေးဉာဏ်ကတော့ မိခင် ဒေါ်စိမ်းမြနီးနီး စိတ်သန့်သူ မာန်ရှိသူ ဝီဝီ ဒေါ်မြသင်းကို သိပ်အရေးမလုပ်ဘဲ ရှိနေသည် ။

ဒေါ်မြသင်းသည် ၊ မိမိဘက်က ဝတ္တရားမပျက်အောင် ဒေါ်စိမ်းမြ၏

ဈာပနကိစ္စ အဝဝ ပြီးသည် အထိ အောက်ခြေသိမ်း အလုပ်များကို ကူညီ လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့သည်။ ။

ထို့နောက်တွင် တော့ ဒေါ်အေးစံ၏ တရရခေါ်ယူမှုကြောင့် အေးရိပ်ငြိမ်သို့ ဒေါ်မြသင်း မကြာခဏ ရောက်ခဲ့ရသည်။ ။

အေးရိပ်ငြိမ်တွင် သူ့ကို ဖက်လဲတစ်ကင်းရှိသူမှာ ဒေါ်အေးစံတစ် ယောက်သာ ရှိသည် မို့ ဒေါ်အေးစံတစ်ယောက်ရှိသည် မို့ ဒေါ်အေးစံကျေ နပ်လောက်အောင် နေပြီးသည် နှင့် ညမအိပ်ဘဲ သူ့ရွာကို ပြန်ခဲ့သည်။ ။

ဒေါ်မြသင်းသည် ရွာကိုပြန်ရောက်သောအခါ သူ့သမီးလေး မြတ် လေးငုံကို အေးရိပ်ငြိမ်၏ သာယာချမ်းမြေ့မှုမရှိလှသော အကြောင်းတရားများကို ပြောပြလေ့ရှိသည်။ ။

မြတ်လေးငုံသည် လက်ရှိဘဝတွင် မိခင်၏ မေတ္တာနှင့် မိခင်၏ အရိပ်အာဝါသသည် သာ ပြည့်စုံအေးချမ်းလှသည် မို့ သူ့မိခင်ပြောပြသော အေးရိပ်ငြိမ်အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိခဲ့ပါချေ။

ဤသို့နှယ် နေရင်းက တစ်နေ့ အေးရိပ်ငြိမ်မှ အပြန်တွင် လမ်းခရီး၌ လေကြီး မိုးကြီးမိကြီး ဒေါ်မြသင်းတစ်ယောက် ဖျားနာခဲ့ရသည်။ ။

အဆုတ်အအေးမိရောဂါကို ခံစားရပြီးသည့်နောက်တွင် ဒေါ်မြသင်း ၏ ကျန်းမာရေးမှာ ကောင်းစွာ နာလန်မထူဘဲ ရှိခဲ့သည်။ ။

သည် ကြားထဲတွင် သားအမိနှစ်ယောက် စားဝတ်နေရေးအတွက် လယ်ထဲဆင်းရသည့် အလုပ်ကလည်း ဒေါ်မြသင်းကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်သည် ထက် ထိခိုက်လာစေသောကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် တော့ ဒေါ်မြသင်းသည် သူချစ်သော သမီးကလေးကို မျက်ကွယ်ပြုလိုက်ရတော့ သည်။ ။

အမိမဲ့သား ရေနည်းငါးသို့ ဖြစ်ရရှာလေသော မြတ်လေးငုံကို တစ်ရွာလုံးက အားပေး၍ ဝိုင်းဝန်းပြီး ကြည့်ရှုအားပေးကြရှာပါသည်။ ။

သူ့မိခင်၏ ဈာပနတွင် အေးရိပ်ငြိမ် ဒုတိယ ဩဇာရှင်ဖြစ်သော ဒေါ်အေးဉာဏ်ကို ဦးစွာပထမ အနေဖြင့် မြတ်လေးငုံ မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ ။

ဒေါ်အေးစံ ကောင်းစွာမမာ၍ ဒေါ်အေးဉာဏ်တစ်ယောက်တည်းသာ ရောက်ရှိ လာပြီး လိုအပ်သည် များကို စီမံဆောင်ရွက်သွားခဲ့သည်။ ။

အမေထားခဲ့သော အိမ်ကလေး၏ အရိပ်ကိုခို၍ သူ့ဝမ်း သူ့ကျောင်းရန် မြတ်လေးငုံ တစ်ယောက် ဆုံးဖြတ်ပြီး လယ်ထဲစဆင်းရန် စိုင်းပြင်နေစဉ် ဒေါ်အေးဉာဏ်သည် ၊ တစ်ကျော့ ရွာသို့ ပြန်ရောက် လာပြီး သူ့ ညီမ လူမမာကြီး ဒေါ်အေးစံကို ကြည့်ရှုပေးဖို့ မြတ်လေးငုံကို လာ၍ ခေါ်သည်။ ။

မြတ်လေးငုံသည် သူ့မိခင်ရှိစဉ်က သပ္ပတ်အူကြီးလို အကြောင်းတရားတွေ ရှုပ်ထွေးလှသော အေးရိပ်ငြိမ်အကြောင်းကို ကြားဖူးနားဝ ရှိထားလေသည် မို့ ခြေချရန် မဝံ့ဘဲ ရှိခဲ့သည်။ ။

အေးရိပ်ငြိမ်သို့ မလိုက်လိုကြောင်း အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ ။

သူ့ကို ခင်မင်သနားမှုရှိကြသော ရွာသူကြီးနှင့် လူကြီးသူမ အပေါင်းတို့က အမျိုးအဆွေ ရှိသော အရိပ်တွင် မနေသင့်သည့်အရွယ်မို့ သူ့ကို ဝိုင်းဝန်းနားချကြသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် တော့ အေးရိပ်ငြိမ်သို့ မြတ်လေးငုံ ရောက်လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ။

*

*

*

(၃)

ဒေါ်အေးစံသည် လှပနုနယ်သော မြတ်လေးငုံ၏ မျက်နှာကို တစ်မိမိ မှီကြည့်နေသည်။ ။

"ကြီးကြီးစံ... မိငုံ ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်"

"ဘာမှ လုပ်စရာမလိုသေးပါဘူးကွယ်၊ ကြီးကြီးစံအနားမှာ သာ ထိုင် နေပါ"

"ဒါဆို မိငုံ နှိပ်ပေးမယ်နော်၊ အနှိပ်ခံနိုင်တယ် မဟုတ်လား"

"အင်း... ခံနိုင်ပါတယ်၊ မိငုံက နှိပ်တတ်လို့ လား"

"မိငုံ ကောင်းကောင်း နှိပ်တတ်ပါတယ်၊ အမေ့ကို မိငုံ နှိပ်ပေးနေကျ ပါ"

မြတ်လေးငုံသည် ဒေါ်အေးစံ၏ ခြေသလုံးကို စတင်၍ နှိပ်ပေးနေ၏ ။

ဒေါ်အေးစံသည် သူထင်သည် ထက် လက်ပေါက်နေသော မြတ်လေး ငုံ၏ နှိပ်နယ်ပေးမှုကို ကျေနပ် နှစ်သက်စွာဖြင့် ခံယူနေမိတော့သည်။ ။

မြတ်လေးငုံလည်း ဆုံးပါးသွားခဲ့ရသော သူ့မိခင်ကိုယ်စား ဒေါ်အေး စံကို ပြုစုပေးနေပါ၏။

ဒေါ်အေးစံသည်

မြတ်လေးငုံ၏

နှိပ်နယ်ပေးမှုကို

ကျေနပ်စွာခံယူရင်းက တပ်မှူးအိပ်၍ ပျော်သွားခဲ့သည်။ ။

မြတ်လေးငုံသည် အနီးတွင် ရှိနေသော သားမွေးယပ်ကလေးဖြင့် ဒေါ်အေးစံကို ညင်သာစွာ ခတ်ပေးနေပြန်၏။

ယင်းသို့ ယပ်ခတ်ပေးရင်းက ဖြူဖျော့နေသော သူ့မျက်နှာကို တစ်မိမိမိမိကြည့်ကာ မိခင်ကြီးကို အမှတ်ရ၍ နေသည်။ ။

"ကြီးကြီးစံက မေမေ့လိုရပ်မျိုးလေးနဲ့ ညီအစ်မအရင်းအချာဆိုရင် တောင် ယုံလောက်တယ်။ သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း ငါခင်မိပါတယ်။ မေမေ့ကို ယ်စား သူ့ကို ကောင်းကောင်း ပြုစုပေးမယ်"

လူမမာကြီး ဒေါ်အေးစံ၏ မျက်နှာကို တစ်မိမိမိမိကြည့်၍ မေတ္တာ၊ စေတနာ၊ သဒ္ဓါတွေ ပွားများ နေမိစဉ် အခန်းတံခါးဖွင့်သံ 'အိ'ကို မြတ်လေးငုံ ကြားလိုက်ရသည်။ ။

နောက်သို့လှည့်ကြည့်ရာ လက်ထဲတွင် လင်ပန်း တစ်ချပ်ကိုကိုင်၍ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော ဒေါ်အေးညဏ်ကို တွေ့ရသည်။ ။

"စံစံက အိပ်နေတာကိုး"

"ဟုတ်ကဲ့"

မကျန်းမာဖြစ်ခါမှ အအိပ်အနေ အလွန်နည်းနေသော ညီမဖြစ်သူ ယခုနှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေသည် ကို ကြည့်ကာ ဒေါ်အေးညဏ် အံ့သြနေပုံရ၏။

"ကြာပြီလား... အိပ်သွားတာ"

"တစ်နာရီလောက်တော့ ရှိပြီထင်ပါတယ်"

"ဒါဆို နှိုးမှ ၊ သူ့ကို နေ့လယ် ဆေးတိုက်ရမယ်"

ဒေါ်အေးဉာဏ်သည် သူ့လက်ထဲက လင်ပန်းကို ခုတင်ဘေးက စားပွဲ
ဝိုင်းကလေးပေါ်သို့ ချလိုက်သည်။ ။

မြတ်လေးငုံသည် အသာဘေးသို့ ဖယ်နေပေးလိုက်ကာ ဒေါ်အေးဉာ
ဏ်က အသာလှုပ်၍ နှိုးလိုက်သည်။ ။

"စံစံ စံစံ"

"အင်..."

ဒေါ်အေးစံသည် ရုတ်တရက် မျက်လုံးများ မဖွင့်သေးဘဲ တိုးညှင်းစွာ
ညည်းသံရည်ကို ပြုနေ၏။

"ထတော့ စံစံ၊ နေ့လယ် ဆေးသောက်ဖို့ အချိန်ကျနေပြီ"

ဒုတိယအကြိမ် လှုပ်နှိုးတော့မှ ဒေါ်အေးစံ၏ မျက်လုံးများ ဖွင့်လာသ
ည်။ ။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ နေ့ခင်းနေ့လယ်ကြီး အိပ်ပျော်နေလိုက်တာ မ
နည်းနှိုးရတယ်"

ဒေါ်အေးစံသည် အစ်မဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို အပြုံးကလေးဖြင့် ကြည့်
ရင်း၊ သူ့ကျောကို ခုတင်တွင် မှီ၍ ထိုင်လိုက်သည်။ ။

"အဲဒါ မိငုံလေးကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်၊ သူနှိပ်ပေးတာကိုခံရင်း စံစံ
အိပ်ပျော်မှန်းမသိ ပျော်သွားကာ ဉာဏ်ဉာဏ်ရဲ့ "

ဒေါ်အေးဉာဏ်သည် သူ့အနီးတွင် ရှိနေသော မြတ်လေးငုံကို တစ်ချ
က်ကြည့်ပြီး သူ့ညီမ ဖြစ်သူ၏ နောက်ကျောတွင် ခေါင်းအုံးများကို ခုပေး
လိုက်သည်။ ။

"ဉာဏ်ဉာဏ် ညဘက်ကျရင် မိငုံလေးကို ခေါ်နှိပ်ခိုင်းကြည့်ပါလား၊

အတော်အနှိပ်တော်တဲ့ ကလေးမ ဉာဏ်ဉာဏ်ရဲ့ "

"ရပါတယ်အေ၊ အဓိကက စံစံပါ၊ စံစံကို သူကျေနပ်အောင် ပြုစုပေး နိုင်ရင် ခေါ်လာရကျိုး နပ်ပါပြီ၊ ကဲ... ရော့ ဆေးသောက်၊ ပြီးရင် ဒီသာ ကူလေး တစ်ပန်းကန်ကို ကုန်အောင် ကြိုးစားပြီး သောက်လိုက်၊ ဝမ်းထဲ အေးသွားအောင်လို့ "

ဒေါ်အေးစံက မိဘစကားကို ရိုသေ ရိုကျိုးသော ကလေးငယ်ကဲ့သို့ အစ်ဖြစ်သူကို ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သည်။ ။

ဒေါ်အေးဉာဏ်သည် ကိုယ်တိုင်ဆေးကို ညီမဖြစ်သူအား တိုက်ကျွေးပြီးသည် နှင့် သာကူ ပန်းကန်ကို မြတ်လေးငုံ၏ လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ။

"ရော့... ညည်းကြီးကြီးစံကို တိုက်လိုက်၊ နားနားပြီး တိုက်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဉာဏ်ဉာဏ်"

"စံစံ... မမဉာဏ် စိတ်ချ သွားမယ်နော်၊ ဒီသာကူ တစ်ပန်းကန်ကို တော့ ကုန်အောင် သောက်လိုက်၊ ကြားလား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဉာဏ်ဉာဏ်လည်း နားဦးလေ၊ တစ်အိမ်လုံးအလုပ်တွေ သိမ်းကျုံး လုပ်ပြီး ပန်းဖျား ဖျားနေမှ ဖြင့် ဒုက္ခဖြင့်"

"အလုပ်ဆိုတာ မမဉာဏ်အတွက် ရိုးနေပါပြီ စံစံ၊ ညည်းသာ ကျန်းမာအောင် မြန်မြန်လုပ်၊ ကိုယ်ကျန်းမာမှ စိတ်ချမ်းသာမှာ စံစံရဲ့ "

"အဟင်း... ဟင်း၊ မဟုတ်ဘူး ဉာဏ်ဉာဏ်၊ စိတ်ချမ်းသာမှ ကိုယ်ကျန်းမာမှာ ပါ"

"ဟင်း... စံစံတစ်ယောက်ကတော့ ခက်တယ်ကွယ်"

ဒေါ်အေးဉာဏ်သည် ဘဝင်မကျသလိုလိုပြောပြီး ညီမဖြစ်သူ၏ အိမ် ခန်းအတွင်းမှ ထွက်ခွာ သွားတော့သည်။ ။

"ကြီးကြီးစံ သောက်လိုက်ပါဦး"

"သာကူက ဘာနဲ့ ကျိုထားတာလဲ"

"ဖြူဖြူကလေးတွေပဲ၊ အာလူးလား ဘာလား မသိဘူး"

သာကူထဲမှ ခပ်သေးသေး အတုံးကလေးများကို ဇွန်းဖြင့် ခပ်ကြည့်ပြီး မြတ်လေးငုံ ပြောလိုက် သည်။ ။

"အင်း... စံစံ သောက်ချင်တာ ရွှေကန်စွန်းဥကလေးနဲ့ ကျိုတာ ဝယ် မရဘူးလား မသိပါဘူး"

စိတ်တိုင်းမကျဟန်ဖြင့် မြတ်လေးငုံ လက်ထဲမှ သာကူပန်းကန်ကို ကြည့်၍ ဒေါ်အေးစံက ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဒီနေ့တော့ ဒါလေးကုန်အောင် သောက်လိုက်ပါနော်၊ နောက်နေ့ကျ ရင် ကြီးကြီးစံ သောက်ချင်တဲ့ ရွှေကန်စွန်းဥကို ရအောင်ရှာပြီး မိငုံကိုယ် တိုင် ကျိုပေးပါ့မယ်"

လူမမည်ကလေးကို ချောနေသည် ကဲ့သို့ သူ့ကိုချော၍ ပြောနေသော မြတ်လေးငုံကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်အေးစံ၏ ရင်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာကြီး ခံစား၍ ရလာသည်။ ။

ဝမ်းနည်းမိသည် က မြတ်လေးငုံနှင့်မတိမ်းမယိမ်း အသက်ရှိမည့် သ မီးထွေး ခင်ခင်လေးကို စဉ်းစားမိ၍

"ကြည့်စမ်း... ဒီစကားမျိုး ဟိုအမိုက်မ... ခင်ခင်လေးသာ ငါ့ကိုပြော တာဆိုရင် ငါ ဘယ်လောက်များ ကြည်နူး ဝမ်းသာ ဖြစ်ရလိမ့်မလဲ..."

"ဝမ်းသာမိသည် က သည် ကလေးမနယ် ညင်သာပျော့ပျောင်းမှုရှိလိုက်တာ၊ ငါ့အနားမှာ ဆေးပေးမီးယူဖို့ သူကလေးရောက်လာတာ ငါက ကောင်းတာပဲ ဆိုရမယ်"

မြတ်လေးငုံသည် ဒေါ်အေးစံကို သာကူတစ်စွန်းတိုက်ကျွေးလိုက်၊ သန့်စင်သော လက်သုတ် ပဝါကလေးဖြင့် ပါးစပ်ကို သုတ်ပေးလိုက်နှင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည် တိုက်ကျွေးနေပါ၏။

ထိုစဉ် တံခါးဖွင့်သံကို နောက်ကျောဘက်ဆီမှ ကြားရပြန်သည် ။

"သြော်... ကိုငြိမ်းစော"

နောက်ကို မြတ်လေးငုံ သမင်းလည်ပြန်ကြည့် ကြည့်လိုက်မိသည် တွင် အသက်ခြောက်ဆယ် ကျော် ခန့်မှန်းရသော အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့် ရုပ်ရည်သန့်ပြန်သော အမျိုးသားကြီးတစ်ယောက် ကို တွေ့မြင်ရသည် ။

အမျိုးသားကြီးသည် သူတစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော သူ့ဇနီးရှေ့မှ မိန်းမငယ်လေးကို မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်ရင်း ခုတင်ဆီသို့ လျှော့က်လာသည် ။

"ကိုငြိမ်းစော သူ့ကိုသိလား... ဟင်"

"ဘယ်သူလေးလဲ မစံ"

"မြသင်းရဲ့ သမီးလေးရယ်လေ"

"သြော်... သြော်"

"ကိုငြိမ်းစောကို မပြောလိုက်မိဘူး၊ ဒီမနက်စောစောပဲ မမညာဏ် ရွာကိုသွားပြီး သူ့ကို ခေါ်လာခဲ့တာ၊ မစံကို ကြည့်ဖို့ တဲ့ လေ"

"မစံ သူလေးကို ဘဝင်ကျတယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကောင်းပါလေဗျာ... ကောင်းပါလေ၊ မစံအတွက် ကျုပ်ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကဲ... ကလေးမကလည်း လိမ်လိမ်မာမာနေနော်၊ မင်းကြီးကြီးစံကိုလည်း ဂရုစိုက်၊ ဒီပြင် ဘာကိုမှ ခေါင်းထဲ မထည့်နဲ့၊ မင်း လိမ္မာရင် မင်းကို ဘာကြီးတို့ က ကောင်းကောင်း ကြည့်မယ်... ဟုတ်ပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘာကြီး"

"ရှင်လည်း မိုးမလင်းခင်ကတည်းက ပျောက်သွားလိုက်တာ ခုမှ ပဲ ပေါ်လာတော့တယ်နော်"

"ကျုပ် ဘုရားကြီးမှာ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးသွားစိပ်တာလေး စံစံ မေ့နေပြီလား၊ ဒီနေ့ မစံမွေးရက်လေ...၊ ပုတီးစိပ်ပြီးတော့ ဂေါပကအဖွဲ့မှာ ဘုရားကြီးရဲ့ ဗုဒ္ဓပူဇော်ပွဲ ပွဲတော်အတွက် အစည်းအဝေးရှိလို့ ဆက်ပြီး တက်လိုက်ရတယ်လေ"

"ဟုတ်သားပဲ၊ မစံ မေ့နေမိလို့ မနက်စာကို ရှင်ဘယ်လိုမှာ စားခဲ့လဲဟင်"

"ကိုမောင်လှတို့ နဲ့ ပဲ အတူစားခဲ့တယ်"

"အပြင်အစာတွေလည်း ကြည့်စားဦးနော်"

"ကျုပ်ကိုကျုပ် သိပါတယ်၊ မစံသာ မြန်မြန်နေကောင်းအောင် လုပ်ပါဗျာ"

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ညင်ညင်သာသာ ကြင်ကြင်နာနာ ပြောဆိုနေကြသော ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်ကြားတွင် မြတ်လေးငုံသည် အသာက

လေး ငြိမ်နေ၏။

"နေ့လယ်ဆေးကော သောက်ပြီးပြီလား မစံ"

"ခုတင်ပဲ မမညဏ်က တိုက်သွားတယ်"

"အဟင်း... မစံအတွက် အဖော်ကောင်းရှာပေးပြီးလို့ တာဝန်ကျေသွားဟန် တူပါရဲ့ မစံ အစ်မကတော့ ထီးတစ်ချောင်း ချိုင်းကြားညှပ်ပြီး ထွက်သွားလေရဲ့ ၊ ကျုပ်နဲ့ ခြံမှာ ဆုံဖြစ်အောင် ဆံ လိုက်သေးတယ်"

ဦးငြိမ်းစောကိုကြည့်ရသည် မှာ ဒေါ်အေးညဏ်အပေါ်တွင် သိပ်အ စာကြေပုံ မရကြောင်း မြတ်လေးငုံ အကဲခတ်လိုက်မိသည် ။

"သူ့မှာ လည်း အပြင်ထွက်ရမည့်အကြောင်းရှိနေလို့ နေမှာ ပေါ့ရှင်၊ မမြင်ကွယ်ရာသာ ပြုနေလိုက်ပါ၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာ လည်း သူ လှုပ်ရှားမှု ရှိ နေပေလို့ သာ မဟုတ်လား... ကိုငြိမ်းစောရယ်"

"စိတ်အေးအေးနေပါဗျာ၊ ကျုပ်လည်း သူနဲ့ ဘာအကြောင်းကြောင်းနဲ့ မှ ထိပ်တိုက်မတွေ့ချင်ပါ ဘူး မစံ"

"ကြီးကြီးစံ ယူဦးမလားဟင်၊ မိငုံ သွားထည့်လာခဲ့ရဦးမလား"

မြတ်လေးငုံ၏ အသံကိုကြားမှ သူ သောက်မှန်းမသိ သောက်လိုက်၍ ပြောင်စင်နေသော သာကူ ပန်းကန်ကို ဒေါ်အေးစံ သတိပြုမိတော့သည်

။

"အို... ကုန်တောင်သွားမှ ကိုး၊ တော်ပြီ... တော်ပြီ မိငုံ မိငုံ အောက် ထပ်ဆင်းသွားပြီး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ထည့်ပြုသောက်ချည်"

"ဟုတ်တယ်... ကလေးမ၊ ဒီအိမ်မှာ မင်းလေးကို ဘယ်သူကမှ အ

ထူးတလည် ခေါ်ပြုကျွေးကြမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ် ရှာသာဖြည့်ချည့်။ မနက်ဆိုရင် ဆွယ်တစ်နာရီ ဆယ်နှစ်နာရီမှာ မနက်စာ ထမင်းဟင်းကျက်တယ်၊ ညစာကို ခြောက်နာရီ ခုနစ်နာရီမှာ စားတယ်၊ နေ့လယ်စာကတော့ ခုလိုပဲ တစ်နေ့တစ်မျိုး မုန့်လုပ်စားကြတယ်ကွယ့်"

"ဟုတ်ကဲ့... ဘာကြီး"

"သွားသွား အပူငွေ့ရှိတုန်း စားလိုက်၊ ပြီးတော့ ခြံထဲလည်း လျှောက်ကြည့်လိုက်ဦး၊ သစ်ပင်၊ ဝါးပင်တွေ ကျေးငှက်တွေနဲ့ သာယာတာကို မိငုံတွေ့လိမ့်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီးစံ"

မြတ်လေးငုံသည် ဒေါ်အေးစံ စားသောက်ပြီးစီးသွားသော ပန်းကန်ကို လင်ပန်းတွင် ပြန်ထည့်ပြီး အခန်းတွင်းမှ ထွက်လိုက်သည် ။

* * *